

Погребаха го, скриха го отъ нея въ тъмния гробъ. Защо е било потрѣбно да се роди нѣкой си Димитъръ, нѣкой си Мара? Защо е трѣбало да се срещнатъ и обикнатъ, щомъ толкова рано гробъ ги е чакалъ? О вие, които го обѣсихте, не знаехте ли, че тя го люби повече отъ себе си? Не знаехте ли що е любовъ? Никога ли не сте любили вие. Не сте ли били обичани нѣкога? Неизразима, огнена скърбъ вие запалихте въ Марината душа, но тя не би ви отмъстила, ако доживѣе и дочака руситѣ. Тя никому нѣма да позволи да ви бѣсятъ и колятъ, защото тя знае, че и васъ има нѣкой да люби . . .

Отново кърваво есенно слънце бѣше изгрѣло високо въ облачно небе. Отново плачове. Нѣкаква стихия обхвана тета и я дигна. Но сега клетви несдържани и дръзки обиди за турци се занизаха отъ устата ѝ. Ту въ пѣсенъ се лѣеха, ту въ бърза обикновена речъ. И нашитѣ въ кѣщи и съседи се изплашиха, че турци може да чуютъ и нови беди да ни връхлетятъ. Не помагаша ни съвети, ни дори заплашвания.

Нечакано минаватъ турци, въоръжени до зѣби. Тѣ чуватъ и се спиратъ. Възбуждение се запалва между тѣхъ. Единъ вади ятагачъ, насочва кървожадни очи къмъ тета и нахълта презъ портата въ нашия дворъ. Една минута стига, за да възлети по стълбицѣ къмъ чардака при тета и да извърши нечакано кърваво дѣло. Всички ние видѣхме и настрѣхнахме отъ безкраенъ страхъ. Но другитѣ турци го застигнаха и спрѣха:

— Остави я, бре! Тя е луда, — гнѣвно казаха тѣ и го повлѣкоха къмъ улицата. Опастността отмина.

Турцитѣ бѣха особно снисходителни къмъ ненормални, идиоти и луди. Тѣ не ги държеха отговорни за постѣжитѣ имъ и не имъ досаждаха. Тѣ ги смѣтаха за Божии човѣци, къмъ които трѣбаше да се отнасятъ като къмъ светии.

Тета не обърна никакво внимание върху опасността, която идѣше отъ разбѣснѣлия турчинъ. Може би тя и желаше — да свърши нѣкой съ нея, да тури край на мѣкитѣ ѝ.